

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Heroicvm Plane Martyrivm sancti Procopij, ex ea quæ est apud
Metaphrasten. Eius acta citata reperiuntur, insecunda Synodo Nicæna.
Act. 4. quo tempore agonem compleuerit, patet infrà.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

Sanat demoniacam.

excepto, pater de exitu infelicis conqueritur filia. Ille verò confusus in Domino, in oratione prosternitur, nocteque cum sacris hymnis, canticisque spiritualibus transacta, immixtis in os puellae digitis, nequam spiritum à corpore abegit obsessae. Quod miraculum Imperator cernens, immensam auri argentiisque vim sancto offert sacerdoti. Quam ille execrans ac refutans, hoc obtinuit ut Aruerna ciuitas, quae tributa in specie triticea ac vinaria dependebat, in auro dissolueret: quia cum graui labore penu inferebatur Imperiali.

Moritur.

His ita feliciter gestis sacer Antistes ad propria remeans, in ipso itineris curriculo, corporalis ergastuli vinculis solutus migravit in caelos; à suisque delatus, in vrbe sua conditus est; ubi plurima infirmis praestantur beneficia; quorum & author huius vitae particeps fuit: Liberatus quippe ei⁹ meritis ab acerrima, qua vexabatur febre.

Miraculis claret post obitum.

Vide Tom. 3. Annal. C. Baronij. Anno Domini 308.

HEROICVM PLANE MARTYRIVM sancti Procopij, ex ea quae est apud Metaphrasten. Eius acta citata reperuntur, in secunda Synodo Nicana. Act. 4. quo tempore agonem compleuerit, patet infra.

8. Iulij.

DIOCLETIANO & Maximiniano Romanum administrantibus imperium, res Christianorum in tantas eorum crudelitate atque sauitia redactae fuere angustias, ut non nisi sola morte eaque valde gloriosa ex turbulentissimo vitae statu ad pacem ac gaudium denique sempiternum peruenire possent. Vastauerat Diocle-

cletianus Alexandriam; sibi que auctore quodam Achille rebellem, horribili strage ac nece multorum, iterum plenè subiugauerat. Cumque rebus hoc modo in Aegypto ex animi sententia peractis venisset Antiochiam, ac ibidem è tribunali noua crudelitatis suæ in Christianos edicta proferret, suosque commentitios deos deasque, nefaria superstitione multis laudibus in cælum tolleret, foemina quædam Senatorij ordinis, Theodostia nomine, marito Christiano recens orbata, vnico cum filio cui nomen erat Neanias, & ingenti pecuniarum vi supplicem se Imperatori pro tribunali sedenti exhibuit, vt filium vnicum egregio corporis robore adolescentem, & deorum amicum suscipiat, & aliqua militia præfectura, pro generis nobilitate, honoret. Imperator cum ex veste lugubri maritum Christianum è vita sublatum intelligeret, sciretque eam cum filio strenuam inanum deorum cultricem, accepta, quam attulerat, pecunia vehementer gauisus est, eiusque filium & spiritu & corpore personam minimè vulgarem præsentantem, per ampla cum potestate, Alexandriae præfecit, monuitque, vt tota virtute eam in rem incumbere, vt Christianum nomen interneccione deleteret. Quod vt facilius exequeretur, duas ei militum cohortes attribuit, qui in Christianis supplicijs fatigandis assiduam ei opem ferrent.

Profectus igitur Antiochia cum instructa militum manu ac Apameam Syriae prætergressus, in ipso itinere tertiam circa noctis horam ingens repente terremotus cum crebris fulgetris & horrendo tonitruo exortus cunctos effusam in fugam dissipauit, mortisque timore vehemē-

*Diocletiani
seuicia in A-
lexandrinis.*

*Theodostia
mater S. Pro-
copij.*

*Theodostia
cum filio
deos colit.*

*Neanias præ-
ficitur Ale-
xandriae. Is
est Procopius*

ter oppressos humi strauit . Solus Neanias, diuina magis quam humana virtute roboratus, constitit, vocemque cælitus delapsam huiusmodi audiuit; Neania, quò vadis, & aëuersus quem in tanto impetu incitaris? Ille autem, quæ erat animi libertate, Imperatoris edictum protinùs exposuit, ac ab eo acceptam potestatem; vt quoscunque nempè inuenire posset Crucifixo credentes, eos excrucians tolheret de medio. Tum rursus audiuit; Quid verò, ò Neania, tu etiam contra me venis? Ille autem, tu, inquit, quis es Domine? non possum enim cognoscere. Hæc vt effatus est, vidit protinùs Crucem crystallino candore mirè rutilantem, vocemque ex ipsa non sinè stupore audiuit: Ego sum Iesus Crucifixus Dei filius . Tum verò Neanias maiore stupore oppressus; Et tu, inquit, Domine quomodò Dei filius es, qui tantis vulneribus tantisque supplicijs, dedecoris & ignominie maculis in exitu vitæ affectus fuisse diceris, quanta scelestissimus quisque nunquam sustinuit? Cui Dominus; Ego quidè extremam suppliciorum omnium ignominiam acerbitatemque; perpeffus sum, multisque plagis contusus è vita excessi, sed nisi ego eas ægritudines sceleribus vestris debitas excepissem, doloresque, qui vobis subeundi erant, sustinuissem, vos sempiternis supplicijs addicti, nunquam salutem consequuti fuissetis. Meo igitur cruciatu ab exitio & cruciatu sempiterno liberati: Mea morte, è faucibus æternæ mortis erepti estis. In hoc autem signo quòd tibi apparuit, vince hostes & pax mea erit tecum.

His

*Christus in
via apparet
Neanie.*

*Neanias qui
& Procopi^o,
more Aposto-
li Pauli à Do-
mino voca-
tur.*

*Fructus pas-
sionis Christi*

His CHRISTI verbis Neaniæ animus calore diuini amoris adedò incensus fuit, atque ex Crucis illius aspectu tanto repletus gaudio, ut mox Scythopolim ingressus, vocato ad se clanculum aurifabro Marco artis illius peritissimo, Crucis signum ex auro formari iusserit, quo perpetuo illius aspectu tanti beneficij memoriam recoleret, eamque pijs operibus continuò foueret. Interea Marcus dum operi sedulò incumbit, iamque extremam manum imponere parat, ecce subitò (dictu mirabile) tres extemplò imagines inscriptæ apparent, Hebræo sermone hoc modo designatæ: Supernè in principio, Emanuel: in ijs autem, quæ erant vtrinque, initijs Michael & Gabriel. Eas Marcus nequicquam delere conatus, cum instaret, manumque vehementior adhiberet, sensit protinus diuina quadam virtute manû languescere, ac omnî plânè virtute destitui. Interea Neanias superueniens, visis imaginibus, mysterium earum quæsuit, & quo motu eas Cruci insculpsisset scire voluit. Respondit artifex, neque se eas elaborasse, neque scire prorsus quid sibi vellent, sed occulta quadam, ac planè diuina virtute, eas, profecto demùm opere subitò apparuisse. Tum Neanias magna pietate commotus Crucem adorauit, ac venerabundus eam amplexans, preciosissima purpura inuoluit, persolutoque artificio precio, lætus suis cum militibus domum perrexit.

Neanias crucem ex auro sibi formari curat.

Adorat Crucem Neanias.

Porrò eo tempore Agareni improba quadam cōsuetudine aliorum filias vi sibi vxores deposcebant, recusantesq; armis suam in potestatem redi-

Agarenorum scelus.

redigebant. Ea res cum parentes earum pessime haberet, tum vero Neaniam suppliciter rogabant, ut detestabiles adeo Agarenorum conatus reprimeret, filiasque multorum a misera servitute in libertatem armis vindicaret. Non recusavit ille, Crucis suae virtuti confusus, dicens; Profecto iam demum experiar, fueritne verè Dei filius, qui mihi apparuit. Hæc identidem cogitans vox huiusmodi auribus eius insonuit; Confide Neania: Ego enim sum Dominus Deus tuus, ego tecum sum. Hac voce confirmatus mirifico, inflammato animo cum suis in Agarenos irruit, cunctisque repente in effusam fugam converfis, sex hominum millia ferro trucidavit, nemine è suis prostratas desiderato.

Ea potitus victoria, recta ad matrem contendit, quæ gloriosi triumphi iam antè certior facta filio gratulabunda occurrit, magnisque clamoribus dijs tam præclaræ victoriæ laudem acceptam referendam dixit. At Neanias, Christi gratia a nefandis erroribus tunc rite purgatus, apprehensa matris dextera, eam in cubiculum inanum deorum simulacris refertum deduxit, aitque; Fraus maligni demonis hæc tunc te à via veritatis in sempiternum præcipitium impulit. Nam si dii, quos dicis, opem mihi in bello tulerunt, ipsi pronuncient, vocemque edant, ut credam eos vitæ & mortis habere imperium. Theodosia hæc audiens, primò haud mediocriter tantam filij audaciam indignata est; deinde supplicii corporis habitu ad simulacra accedens, singula nominibus proprijs inuocavit. Sed cum nulla responsa darentur, adolescens sinistra Crucem tenens,

Insignis victoria Neaniam aduersus Agarenos.

tenens, reiecta ex humeris chlamyde, matreque paululum repulsa, dextera statuas dei eiecit, humi detraxit, calcibus insultans in frustra comminuit, ac postremò cuncta (erant enim ex auro & argento conflata) pauperibus distribuit.

Tum verò mater, & naturæ & viscerum suorum oblita, mente furibunda, ad regiam cucurrit, & Diocletiano factum filij, ipsumque filium crudeliter prodidit. Imperator confestim datis ad Palæstinæ Præsidentem literis (is erat Italus Iustus quidem nomine, at ipso Nerone crudelior) mandauit, vt Neaniam sacrificare recusantē omnibus supplicijs dirè excarnificatum, dignitate simul & vita spoliaret. Præsides, acceptis literis, ilicò ad ædes Ducis festinauit, easque illi legendas exhibuit. Ille verò ritè perlectas minutatim cōscidit, partesque ventis mandans, Ego sum, inquit, Christiahus, quod imperatum tibi est, exequere. Cui Præsides, Non, inquit, Ducum fortissime, sic agendum est; quin potiùs novos tibi honores ab Imperatore tui studiosissimo concilia. Cui Neanias; Ego me Christo lubens sacrificabo. Eccè ergo propositæ sūt tibi carnes; castiga Præsides, nostrisq; supplicijs, quæ ego auidè expecto, nostros tibi honores compara. Hæc dicens, militare cingulū in faciē Præsidentis per cōtemptum proiecit, vt citius ad inferendos cruciatus eum prouocaret.

Tum verò in iram & furorem conuersus Præsides, vinctum eum Cæsaream abduci iussit, quem populus errore simulacrorum temulentus magnis clamoribus ad necem poscebat. Adfuit tandem & Præsides; qui à maligno dæmone animo efferatus, suspensum iuuenem crudelissimè cædi iussit,

Neanias matris simulacra destruit.

Accusatur à matre.

Epistola Diocletiani ad Iustum, Palæstinæ Regionis Præsidentem.

Præclara Neanias constantia.

Ardor eius pro Christo patiendi.

Mittitur vinctus Cæsaream. Verberatur immanissime.

iussit, ad eum ut non pauci, martyris aetate & corporis pulchritudinem miserati, lachrymas funderent. Sed Christi athleta, quanquam toto corpore foede admodum laceratus, inuictus permanebat, flentesque hortabatur ut potius animarum suarum interitum, quam eius corporis plagas, luctu lachrymisque prosequeretur. Praeses tantam animi fortitudinem vehementer admiratus, iussit eum in carcerem abduci. Custos erat Terentius, qui multis iam ante a sanctissimo martyre beneficijs affectus; incredibili animi sui dolore eum excepit; ac Praesidis veritus minas in interiore carcere conclusit, foenum tamen ac sindonem administravit, ut fracta corporis membra commodius foueret. Sed qui omni solatio destitutus iacebat, non diu divinae consolationis expertus fuit. Quomodo enim fieri possit, ut benignissimus Iesus militem suum, tot tantisque vulneribus concisum, relinqueret; Ecce vero nocte concubia; Angeli immenso coruscantes lumine carcerem subintrant, martyrem inclamant. At ille; Et quinam, inquit, vos estis? Cui illi; Angeli Dei sumus, a Christo ad te missi. Tum martyr: Si Angeli, inquit, estis Christi, ei genua flectite, vestrosque oculos sacrosancta Crucis consignate. Fecerunt illi quod petebat martyr; eumque rursus; an veros eos Christi angelos esse crederet interrogabant. Tum martyr veluti omnium, quae passus fuerat, oblitus, oculos pietate plenos ad caelum attollens, o inquit, bone Iesu, iure quidem tres pueros in fornace flamma constitutos tu Angelorum visitatione dignatus es. A me autem quid factum est eiusmodi, ut angelorum tuorum solatio me digneris? His dictis, vidit

*Angeli eum
inuisunt.*

*Nota haec
Lector.*

*Mira humi-
litas eius.*

dit à latere Christum ipsum clarissima luce circumfusa astantem, & aquis eum aspergentem, dicentemq; ; Non tu amplius Neanias, sed Procopius appellaberis. Præbe igitur te strenuū inuictumque athletam, ut alios per te ad vitā destinatos, patri meo cælesti eodem martyrij gloria coronandos exhibeas. Procopius tam stupendo Dei beneficio penè exanimatus, flexis genibus scelerum suorum veniam suppliciter postulare, vires contra tormenta petere, seque totum profusis lachrymis Christo commendare. Inter hæc integræ sanitati, fugatis omninò plagarum vibicibus, restitutus, nouoq; insuper delibutus gaudio, iubente Præsede, ita è carceris latebris prodijt, ut maxima populi multitudo, visa corporis eius eximia pulchritudine; ac diuino splendore, qui ex ipso vultu radiabat, vnum Deum Christianorum, verum & viuum clamaret. Ea re ingenti affectus molestia Præsēs, indicto silentio, Fratres, inquit, meritò magnis Deorū nostrorum, clementia est celebranda laudibus, qui nouo insuper addito decore hūc famulū suū reformarant. Tum Procopius; Quin, inquit, ad eorum templa cõtendimus, ut sciatis quisnam deorum adeò in me beneficus extiterit.

Hoc dicto gauisus Præsēs, magnifico valdè apparatu eum deduxit, solumque ingredi cupientem honorificè dimisit. Ibi tum Procopius, clausis templi foribus, ardentius precari, Christi q; numen inuocare, ut statuas ad vnam omnes contereret, atque in aquam resolveret. Exauditæ eius fuere preces; prorsus ut collapsis vno impetu simulacris, & in aquam resolutis, milites tanto permoti miraculo protinùs Christo nominare

*Christus ei
apparet, &
eum baptizat
vocans eum
Procopium.*

*Restituitur
integræ sa-
nitati.*

*Procopius
deorum simulacra
precibus euertit,
& multi credunt in Christum.*

darent

*Duo tribuni
cum militi-
bus suis cre-
dunt.*

*Plectuntur
capite, & eo-
rum reli-
quias colligit
Eulalius.*

*Duodecim
matronæ ad
Procopium
in carcerem
veniunt, cre-
duntq; in Chri-
stum, ac po-
stea dirè cru-
ciantur.*

darent: eandemque martyrij palmam vehementer expeterent. Præses verò eorum conuersione turbatus, de ijs prima opportunitate supplicium sumere, ac cunctos repentino incurfu opprimere cogitabat: Cum interim Tribuni militesque diuina luce collustrati, ad martyrem Procopium abierunt, supplicibusque ab eo verbis contenderunt, vt eos Christo sociare dignaretur. Ea remirificè lætatus martyr, omnes ad Leontium ciuitatis illius antistitem noctu perduxit; sicque ritè ab eo instructi, & aquis expiati lustralibus in numerum fidelium percepto primùm viuifico corpore & sanguine Christi fuere recepti ac paulò post vicesimo primo Maij, certamen fidei capitum suorum abscissione præclare absoluere. Tribuni fuere Nicostratus & Antiochus; quorum omnium reliquias Eulalius, vir genere & pietate clarus, magno honore excepit, & in loco eorum virtute digno condidit.

Christi autè martyr Procopius maximo ferri pondere oneratus, tetro iterùm carcere conclusus fuit; ad quem mox duodecim prima nobilitate matronæ peruenerunt; quæ se quoque Christiana imbutas fide profirebantur. Quod simul atque rescivit Iudex eodem eas carcere conclusit; ac cum paulò post easdem Christi confessione mirè constantes, varijs excarnificaret supplicijs, ferroque & igne ad aliorum terrorem immaniter exurerentur, fortè tunc aderat fortissimi martyris mater Theodosia: quæ cum molles foeminarum animos vna Christi virtute ita repente roboratos cerneret, vt neque teterrimo carceris squalore, neque horrendis cruciamentis, quicquam à fidei constantia dimouerentur,

imò

imò cuncta supplicia Præsidis, quædam reputarent ludibria, adeò immutata est, vt animo planè virili intrepidè sese in medium carnificum turbam inferret, voceque libera Christianam se profiteretur. Qua re obstupefactus Præses, cum blanditijs multis nequicquam eam ab ea mente reuocare conatus esset, tandem furore incensus illam cum alijs matronis in carcerem detrudi mandauit, vbi post multa charitatis officia eisdem exhibita; post susceptum à Leontio Antistite sacrum baptismus; à diuino eius filio piè est roborata ad confessionem pro Christo cum alijs viriliter subeundam.

Misit post hæc Præses, vt omnes eæ simul sisterentur ad iudicium. Primò autèm Theodosiam aggressus; cum se contra stimulum calcitrare cerneret; dirè verberatam, vncis que ferreis toto corpore foedè laceratam, radem capitalem sententiam cum reliquis (quarum constantiam iam exploratâ habebat) subire iussit. Quæ prompto vnâ & alacri animo colla inclinantes, martyrio glorioso vitæ finem accepere.

Hac præclara earum consummatione Procopius incredibili exultatione dum tripudiat; ecce iterum ad tribunal euocatur; in quem ilicò Iudex verbis asperis & vultu truculento inuectus; Quid verò, inquit, impium & execrandum caput, esne tot animarum interitu fatiatus? Cui martyr, Nò, inquit, ad interitum, sed ad vitam tibi adhuc ignotam eas traduxi. Hoc cum dixisset, statim fuit veneranda facies, iussu Præsidis, ferreis contusa manibus. Indè ad omnia corporis membra vngulæ immani crudelitate adhibitæ, aliaque poenarum genera, quæ

*Theodosia
mater Proco-
pij matrona-
rum constan-
tia ad fidem
perducitur,
& fit mar-
tyr, cum cæ-
teris.*

*Procopij fa-
cies caditur.*

G

famen

*Impius In-
dex moritur.*

*Flavianus
Iusti Præsi-
dis successor.*

*Non potest
lictor marty-
rem cadere.*

tamen in caput Præsidis redundabāt. Nam cū æquē inuictum cerneret martyris animum, eum quidē misit in carcerem: ipse verò, inuidia & furore tabescens, in febrem incidit; quæ, diuino perurgente iudicio, infœlicem paulò post excussit animam atque ad sempiternos Phlegontis transmisit ignes. Ei continuò ab Imperatore suffectus fuit Flavianus, & ipse Italus; honesto quidem loco natus, sed priore nihil æquior; qui statim à ciuitatis ingressu martyrem ad certamen vocauit; ratus se dicendi facultate, quæ multum præstabat, inuictum athletæ animum superare posse. Sed cū post longas sermonis ambages martyrem ubique palmam referre cerneret, in rabiem conuersus, imperat cuidam Archelao, vt stricto ense virum sanctum conficiat. Et quidē martyr cū alacriter sese licitori feriendum præberet, isque sublato brachio magnam ex eo facinore gloriam speraret, protinus viribus destitutus, vnà cum ense in terram prolabitur.

Hæc cū meritò ingenti stupore Flavianum afficerent, dubius animi vincitum iubet martyrem in carcerem abripi: vbi ardentibus precationibus diuinum implorās numen, cælesti voce rursū confirmatus est. Interea continuis sex diebus consilia agit tyrannus, qua tandē via victoria ex martyre potiretur. Demum verò productum ex ergastulo sic affatur; Tametsi maleficijs tuis ensem auertisti, & spiculatorem exanimasti, nobisque omnibus tenebras offudisti, non tamen propterea noxiorum euades supplicia, sed efficiam vt malis edoctus imperata conficias. Hæc vt audiuit athleta, nullo timore

more perterritus, imò quo magis suam in Christum fiduciam ostenderet, liberè eum maledictis insectatus est, Tu, inquit, ignis sempiterni nutrimentum, omnis iniquitatis operarie, me tanquam fontem puniri asseris, & non aduertis quantam mihi tua supplicia pariant voluptatem? Quid enim iucundius, quàm pro Christi nomine pati? quid vtilius quàm pro breuissimo cruciату, æternæ vitæ præmia & cælestia gaudia percipere?

*Mira animi
fortitudo.*

His magis ad rabiem accensus Iudex, iubet eum crudis neruis laniari, dorsumque vulneribus concisum prunis torreri. Inde candentes obeliscos liuoribus infigi, atque postremò vstulata mēbra sale perfricari. Quæ cum martyr inuicta plane virtute perferret, deosque ipsos maledictis & contumelijs appeteret, Iudex grauiori dolore faucius, dexteram eius, imposito thure & ardentibus impletam carbonibus, super aram extendi iubet, vt si acriori doloris sensu victus martyr manum excuteret, dijs sacrificasse diceretur. Et quidem manus longò tempore vrebatur, ignisque paulatim carnem absumebat, martyr verò intentis in cælum oculis, perfusus ora lachrymis, profundos ex imo pectore trahens gemitus, immotâ cōstanter dexteram tenebat. Quicumque aderant, stupebant; error labefactabatur, & Christus, cōfuso diabolo, glorificabatur. Inter ea martyr vocem exaltans; Tenuisti, dicebat, Domine dexteram meâ, & accinxisti me virtute ex alto, & non impiè egi à Deo meo. In me sunt Deo vota tua; quæ reddam laudationes tibi? Quoniam liberaisti animam meam à morte, oculos meos à lachrymis, & pedes meos à lapsu.

*Atrocissimis
afficitur cruci-
amentis.*

Psalm. 17.

Psalm. 55.

G 2

Con-

Contra verò Iudex: Si te nihil, inquit, tormenta hæc afficiunt, vndenàm gemitus & lachrymæ? Ad quæ præclarè admodùm martyr; Absit, inquit, ò tu verè digne lachrymis, vt ego corporeos hosce defleam labores. Sed quoniã corpus hoc ex luto formatum compactumque est, necesse est vt lutum, ignis calori admotum, ex natura aquam distillet: Alioqui autèm tuam quoque miserimam defleo animam, quod cum dæmones colas & impios Imperatores; à Deo deficias: igni æterno cum eis tandèm (ni respiscas) tradendus. Carcer post hæc verba sanctum accipit; in quo manibus suspensus, immani lapidum pondere ab illius pedibus suspensus, vt compages eius dissoluerentur, aliquamdiu tortus fuit. Eo quoque superato tormento, in clibanum vehementer accensum coniectus fuit. Sed martyr, Crucis signo precibusque flammam ita discussit, vt ministros oberrantes momento deuorarent. Eo periculo vniuersa ferè ciuitas perculsa, clamare & vrgerè Præsidentem, vt quàm ocyssimè martyrem consumeret, ne vt illi dicebant, omnes illius maleficijs absumerentur.

Igitur Flavianus paucis post diebus capitis eum sententia damnauit. Cùm autem Martyr ad vltimi certaminis locum peruenisset, impetrato orandi spatio, ardentissimas multis cum lachrymis pro omnium salute preces fudit; Viduis & Orphanis & omnibus in tribulatione constitutis diuinum humanumque solatium flagitabat; Morbidis sanitatè impetrabat; Vincētis & animo deiectis libertatem precabatur; & omnibus deniq; qui sui post transitum memoriam cum pietate agerent, opportunum in quauis ne-

Nota præclarum martyris dictum.

Magni cruciatu eius.

Stupendum miraculum.

cessi
vox
redo
end
uice
ri v
rò e
guè
co c

VIT
li
D
S
6
m

E
ditu
spre
steri
tutis
vigi
com
initi
pter
elec
cutu
tequ
uore
glor

cessitate Dei auxilium postulabat. Hęc orantem
 vox cęlitus delapsa confirmavit, certioremq;ue
 reddidit, cuncta ad eius petitionem esse perfici-
 enda. Hanc ut audiuit vocem, alacer statim cer-
 uicem lictori prębuit, atque ictum gladij hila-
 ri vultu excepit, octavo Mensis Iulij. Sacrum por-
 rō eius corpus à fidelibus noctu ablatum, un-
 guētis & aromatibus refertum, venerando in lo-
 co depositum fuit.

*Capite ple-
 titur.*

VITA ET MARTYRIVM SANCTI CHI- *Vide Tom. 8.*
liani Episcopi, Colomanni Presbyteri, & Totnani
Diaconi. Ex ea quę integra fide extat apud V. P.
Surium. Coronati sunt Anno Incarnati verbi
689. sedente Sergio Papa, & Imperante Iusti-
niano Iuniore.

**Kilianus.*

BEATVS *Chilian^o, ex Scotia, quę & Hi-
 bernia dicitur, nobili in primis prosapia
 oriundus, in ipsa pueritia liberalibus tra-
 ditus studijs, eò breui perfectionis deuenit, ut
 spretis cunctis mundi huius illecebris, ad mona-
 sterium tāquam salutis portum vnum omnium
 tutissimum cōfugerit. Ibi verò assiduis ieiunijs,
 vigilijs, precibus, & diligenti rerum diuinarum
 commentatione, in stadio pietatis, Sacerdotio
 initiatus, tantum profecit, ut ab omnibus pro-
 pter sanctitatis opinionem ad gubernandi curā
 electus, maximam nominis celebritatem conse-
 cutus fuerit. Cumque fama beati viri longē la-
 teque creberet, veritus ne tandem populi fa-
 uore multorumq; applausu in crimen inanis
 glorię incideret, accitis quibusdam socijs, san-

8. Iulij.

Patria eius.

*Fit mona-
 chus & mo-
 nasterij præ-
 fectus.*